

**R. P. Georgii de Rhodes Avenionensis S. J. disputationum
theologiae scholasticae tomus ...**

Rhodes, Georges de

Lugduni, 1661

Sectio I. Prædestinationis nomen, existentia, quidditas, proprii actus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-81987](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-81987)

infallibilia, perducit infallibiliter electos ad finem beatitudinis, diciturque vulgò prædestinatio in qua video septem esse consideranda. Primum sit prædestinationis nomen, existentia, quidditas. Secundum, quomodo illa includat intentionem efficacem finis. Tertium, quomodo includat electionem & præparationem mediorum. Quartum, quomodo includat prædefinitionem actuum liberorum hominis electi. Quintum, de causis prædestinationis siue de ordine inter illos actus. Sextum effectus prædestinationis, & eius signa. Septimum, eius proprietates.

SECTIO I.

Prædestinationis nomen, existentia, quidditas proprii actus.

Prædesti-
nationis
nomen.

Certum est primò, prædestinationis nomen apud Patres & scholasticos celeberrimum in duplici potissimum significatione usurpari. Primò, latius pro-
v, significat quodlibet Dei decretum æternum, quod statuit vel per se, vel per creaturas fieri aliquid in tempore; cū enim destinare sit constituere, prædestinare non erit aliud quàm antecederet decernere. In quo sensu dicuntur apud Fulgentium etiam impij, prædestinati esse ad pœnam, & à Dionysio nihil in tempore fieri quod à Deo prædestinatum non fuerit. Secundò, pressius significat voluntatem illam æternam quā Deus creaturas aliquas intellectuales decrevit perducere ad finem beatitudinis per media efficaciam, & infallibilia. Quæ significatio desumpta est ex Apostolo Rom. 8. Nam quos præsciuit, & prædestinavit, de quo loco sæpè infra dicturi sumus, tantum addo prædestinationem esse sine dubio partem providentiæ generatim sumptæ, quæ ordinat creaturas omnes in certos fines. Prædestinatio solas spectat creaturas rationales, non tamen omnes, solum enim intendit finem supernaturalem, & eo nunquā frustrari potest.

Eius exi-
stentia.

Certum est secundò, admittendum omninò esse in Deo actum illum æternum, & immanentem, qui dicitur prædestinatio; scripturas enim & patres referre inutile est, quos autè prædestinavit, hos & vocavit. Fundamentum Dei firmum stat, habens signaculū hoc, *nōuit Dominus, qui sunt eius*. Rationemque habet optimam Augustinus l. de prædest. Sanct. c. 10. & 17. quia prædestinatio est voluntas dandi gratiam & gloriam, quas reuera dat in tempore, sed nihil Deus facit in tempore, quod ab æterno facere non decrevit, ergo Deus ab æterno decrevit dare aliquibus gratiam, & gloriam, quod est prædestinare. Imò addit S. Thomas art. 1. potest aliquid ex viribus suæ naturæ attingere non potest finem aliquem, ad quem tamen peruenit, necesse est ut ab alio transmittatur, ad eum finem, gloria est finis quem ex viribus suæ naturæ attingere nequeunt illi qui eum assequuntur, ergo necesse est ut ad eum Deus illos transmittat. Hæc autem transmissio prædestinationem supponit; quæ non est aliud quàm decretū transmittendi. Vnde patet quàm falsò Catherinus dixerit multos saluari qui non sunt prædestinati; ratio enim allata euidenter ostendit, hoc esse absurdissimum. Quod etiam asseritur disertè ab August. l. de bono persequer. c. 9. *Illud tamen omnibus fidelibus debet esse certissimum, huic esse prædestinatum, cui datur perseverantia, illum non esse cui non datur*. Et Fulgent. l. de fide ad Petrum c. 35. *Firmissime tene neminem saluari qui prædestinatus non sit*. Falsò autem dixit Catherinus eos solos dici debere prædestinatos, quibus prius decernitur gloria, quam merita eorum præuideantur vocanturque ab eo eximie electi: quibus enim salutem assequitur ille reuera est prædestinatus, & quisquis non assequitur non est prædestinatus.

Eius defi-
nitio.

Certum est tertid, prædestinationem optimè defi-

niri, est actus æternus providentiæ Dei quo statuit intellectuales aliquas creaturas, efficaciter deducere ad æternam beatitudinem per media infallibilia gratiæ. Explicatur per partes hæc definitio. Primò enim dicitur prædestinatio actus æternus providentiæ, id est certa scientia & immobile decretum, quæ vocat Augustinus præscientiam, & præparationem; tota enim prædestinatio est ipsa salus, & bona vita prædestinati provt existens in decreto, & in mète Dei, cuius postea exequutio est vocatio, iustificatio, glorificatio. 2. Dicitur quo statuit creaturas quasdam intellectuales deducere; prædestinatio enim non ad omnes spectat, sed ad certos duntaxat eximie dilectos restringitur, quos propterea electos appellant, & prædestinatio electio dicitur & dilectio, ubi electio non significat voluntatem mediorum, quorum vnum præfertur alteri, sed amorem vnius personæ quæ præfertur alijs pluribus. Vnde dictum est verè à S. Thoma quod prædestinatio supponit electionem, & electio dilectionem, quia scilicet dilectio abstrahit ab ea comparatione, quæ electio ipsa dicit. 3. Dicitur, statuit efficaciter deducere, &c. Hic videlicet terminus est ad quem est prædestinatio, gratiæ auxilia, perseverantia, & gloria.

Video enim quatuor in ipsa prædestinatione distinguere posse, primum est subiectum prædestinans, De^o scilicet ordinans in finem beatitudinis, deinde obiectum, homo nimirum aut Angelus, deinde actus ipse qui est prædestinatio, scientia videlicet & decretum. Denique terminus ad quem est prædestinatio; terminus enim ultimus est gloria, proximior autem gratia est iustitia.

Habes ergò definitionem prædestinationis omninò integram, quæ definiri etiam brevius potest cum Augustinus l. de prædestin. Sanct. c. 10. Est gratiæ præparatio finalis videlicet quæ vocatur perseverantia, nam quamvis perseverantia sit decretum dandi totam illam seriem gratiarum, quæ ab initio vitæ ad finem datur prædestinato, in hac tamen gratiæ finalis præparatione sita prædestinatio est, quia illi iuncta infallibiliter est gloriæ assequutio. Vnde celebris est altera illa definitio August. l. de dono persequer. c. 14. est præparatio beneficiorum Dei quibus certissime liberantur, quicunque liberantur: & altera illa Belarmin. est providentia Dei quæ certi homines ex massa perditionis misericorditer electi, per infallibilia media gratiæ ad vitam diriguntur æternam.

Actus quos
includit.

Certum est quartò, prædestinationem, quæ ut dixi providentia quædam est includere, vel essentialiter vel connotatiue omnes illos actus tum intellectus, tum voluntatis quos includit providentia, ut dixi, primò in intellectu scientiam simplicis intelligentiæ, quæ cognoscit possibilitatem beatitudinis & talium gratiarum: deinde scientiam mediam quæ cognoscit beatitudinem de facto esse obtinendam à tali homine, si ei talia conferantur media, id est cognoscit talium mediorum infallibilem efficaciam si dentur: præterea scientiam approbationis, quæ cognoscit, & approbat decretum suæ voluntatis, quo statuit dare prædestinato talia media in ordine ad salutem: Denique scientiam visionis, quæ cognoscit se talia media daturum electis & eum illis consensurum, ac demum adepturum salutem: duo priores actus essentialiter constituunt prædestinationem ut ex dictis constat: duo posteriores includuntur in illa solum connotatiue. In voluntate includit voluntatem efficacem dandi gloriam electis, voluntatem efficacem dandi media congrua, opera bona, & iustitiam finalem. Denique voluntatem exequentem illud propositum: duos priores actus dixi esse intrinsecos prædestinationi, ultimum pertinere ad effectum prædestinationis quia est exequutio prioris decreti.

SECTIO